

SARAH LARK

Vriendinnen voor het leven

Kenia, 1926. Terwijl Ivy probeert het verleden te ontvluchten,
komt er een vriendschap op haar pad die haar nieuwe hoop geeft...

ROMAN

Sarah Lark

Vriendinnen voor het leven

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

1

Kenia, 1926

De twee kleine meisjes die voor het woonhuis van Edgecumbe Farm hinkelden, konden nauwelijks méér van elkaar verschillen. Ailbert Edgecumbe, die met een scherpe blik naar het tafereel keek zodra Reggie Derringer zijn jeep de goed onderhouden oprit op stuurde, zag een sierlijk meisje met een donkere huid dat op blote voeten van het ene naar het andere vierkant van de hinkelbaan sprong. Het zwarte krullende haar was in een grappig dotje gebonden en ze droeg een kort lichtblauw linnen jurkje. Het andere meisje droeg een shirt met lange mouwen, een lange broek en sokjes in linnen schoenen. Alleen de bloemen op haar enorme zonnehoed, die haar gezicht volledig verborg, maakten duidelijk dat het een meisje was. Een slanke jonge vrouw met kort kroeshaar en verfijnde gelaatstrekken hield toezicht op de kinderen. Ze trok meteen de aandacht van Lennox Edgecumbe. Hij floot bewonderend en Ailbert keek met een strenge blik naar zijn zoon.

‘Ken je haar?’ vroeg Lennox aan Reggie.

‘Ze is een Masai,’ antwoordde hij ongeïnteresseerd terwijl hij de auto voor de ingang van de receptie parkeerde.

Edgecumbe Farm was een particuliere safarilodge die bezoekers van over de hele wereld de gelegenheid bood om de diverse flora en fauna van Kenia te ontdekken. De gasten mochten echter alleen trofeeën in de vorm van foto’s mee naar huis nemen. In het resort werd niet op dieren gejaagd.

Ailbert keek naar het woonhuis, een natuurstenen gebouw van twee verdiepingen met een veranda die rond het huis liep en ramen die veel licht binnenlieten. Het stond op een heuvel terwijl de bijgebouwen – de stallen en schuren – op een lager

niveau lagen. Oorspronkelijk was de boerderij gebouwd door een veehouder. Aan beide kanten van de oprijlaan groeiden parapludoornbomen. Een enorme, oeroude apenbroodboom gaf schaduw aan een deel van de veranda. Tussen de grindpaden die van het woonhuis naar de bijgebouwen leidden, groeiden ebenaceae en palmbomen in plantenperken.

Ailbert opende het autoportier vastberaden en stapte uit, enigszins geïrriteerd omdat de kinderen en de jonge vrouw geen aandacht aan hen schonken, totdat Reggie eveneens uitstapte en de vrouw aansprak. ‘Waar is miss Ivy?’ Hij vond het blijkbaar niet nodig haar te begroeten voordat hij zijn vraag stelde.

Het antwoord was kortaf en nors. ‘Geen idee. Ergens.’

De meisjes leken nu iets meer belangstelling te tonen, of misschien waren ze gewoon beter opgevoed. Ze liepen naar de gasten toe en knikten naar Reggie. ‘Hallo, meneer Reggie,’ zeiden ze in koor met hun hoge stemmen.

Ailbert kon nu ook het gezicht van het tweede meisje zien. De adem stakte hem in de keel. Het kind had uitgesproken Afrikaanse gelaatstrekken, maar had een roomwitte huid en heel lichtblauwe ogen. Dat verklaarde haar kleding. Ze moest worden beschermd tegen de stralen van de hete Keniaanse zon.

‘Hallo kinderen,’ begroette Reggie hen kortaf, alsof hij het pijnlijk vond dat de meisjes tegen hem praatten.

Hij leek geen vriendschappelijke band met de kinderen te hebben. De meisjes renden meteen terug om verder te spelen, maar niet voordat ze vluchtig naar Ailbert en Lennox Edgecumbe, die nu ook uitstapte, hadden gekeken. De twee mannen leken niet veel indruk op hen te maken. Ailbert en zijn zoon droegen net als Reggie kakikleurige safarikleding en verschilden daardoor niet veel van de andere gasten van het resort.

Nu gebeurde er iets bij het woonhuis. Een lange jongeman in het uniform van een huisknecht kwam naar buiten en begroette de nieuwkomers met een hartelijke glimlach. ‘Meneer Derringer, sir, brengt u gasten die vertraging hadden? Meneer

Zoeloe heeft niet gezegd dat we nog meer gasten verwachten...'

Voordat Reggie antwoord kon geven begroette Thabo de vermeende gasten beleefd. 'In elk geval van harte welkom op Edgecumbe Farm, heren. Mijn naam is Thabo, ik ben de eerste huisknecht en de assistent van meneer Zoeloe. U kunt met al uw vragen en wensen bij mij terecht.' Toen Ailbert en Lennox niet reageerden ging hij verder: 'Ik hoop dat de reis niet te vermoeiend was. Uw trein had blijkbaar vertraging; onze bus heeft de nieuwe gasten vanochtend van het station opgehaald. Ik heb niet op meer gasten gerekend, dus moet er sprake van een misverstand zijn. Maar maakt u zich geen zorgen, we regelen meteen een welkomstcocktail voor u en hier zijn Amanuel en Nio ook al om zich over uw bagage te ontfermen.'

Twee bedienden verschenen achter hem. Ze keken verbaasd toen Reggie geen aanstalten maakte om de kofferbak van de auto te openen.

Ailbert vertrok zijn gezicht. Hij was al een aantal dagen in Kenia, maar was het niet gewend om door een Afrikaan in een keurig uniform in perfect Engels te worden aangesproken. Hij wist ook niet goed hoe hij moest reageren. Tot nu toe had hij alleen korte bevelen gegeven als hij met Afrikanen te maken had.

'Dit zijn geen safarigasten, Thabo,' legde Reggie uit. 'Het zijn familieleden van miss Ivy... eh...'

'Ik wil mevrouw Edgecumbe spreken,' zei Ailbert terwijl Lennox een andere Afrikaanse vrouw met zijn ogen verslond. Ze droeg een donkerblauw dienstmeisjesuniform met een wit schort, had een mutsje op haar hoofd en een dienblad met champagnecocktails in haar handen.

Thabo liet niets van zijn verwarring merken en maakte een buiging. 'Miss Ivy geeft de nieuwe gasten een rondleiding. Er zijn twee kinderen bij die dolgraag een paar zebra's en giraffen wilden zien, dus heeft ze zich laten overhalen.' Hij glimlachte. 'Maar u mist niets als u zin in een safari hebt,' voegde hij er beleefd aan toe. 'De meeste dieren verschijnen tijdens de zonsopgang en zonsondergang. Nu het middag is rusten ze. Miss Ivy

wilde voor de thee terug zijn. Wilt u binnen op haar wachten?’

‘Als alternatief kan ik jullie de boerderij laten zien,’ bood Reggie aan.

Dat leek Thabo nog vreemder te vinden. Zijn gezichtsuitdrukking weerspiegelde zijn tweestrijd tussen de vereiste beleefdheid tegenover de gasten en de plicht om grenzen aan buitenstaanders te stellen. Ailbert wist dat Reggie Derringer al geruime tijd niet meer op het resort was geweest en het was niet vreemd dat de bediende zijn aanbod als een inbreuk beschouwde.

‘Ik kan meneer Zoeloe laten roepen,’ stelde Thabo voor. ‘Hij is bij de gastententen...’

Op dat moment werd de huisknecht, die duidelijk moeite met de situatie had, gered door de aankomst van een groot safarivoertuig dat een enorme stofwolk veroorzaakte. De auto werd bestuurd door een jonge Afrikaanse man en op de verhoogde stoel naast hem, de plek die voor de gids was bedoeld, zat een witte vrouw met krullend lichtblond haar dat onder haar zonnehoed tevoorschijn kwam. Zij droeg een kaki rok en blouse die haar slanke taille accentueerden. Ze had felblauwe ogen en regelmatige gelaatstreken die een beetje deden denken aan het meisje in de lichtblauwe linnen jurk. Ailbert had daarnet al gezien dat het kind niet voor honderd procent van Afrikaanse afkomst was.

‘Miss Ivy, wat fijn dat u er bent,’ begroette Thabo haar opgelucht. ‘Deze heren –’

‘Goedemiddag Reggie.’ De stralende glimlach van de jonge vrouw verdween en ze kreeg een wantrouwende blik in haar ogen. ‘En...’

‘Ailbert en Lennox Edgecumbe,’ stelde Ailbert hen voor. ‘Ik ben de broer van je echtgenoot.’

Het dienstmeisje grinnikte.

De vrouw van zijn broer wierp haar een strenge blik toe. ‘Ivory Zoeloe,’ stelde ze zichzelf voor.

Ailbert constateerde dat ze de situatie met een snelle blik

inschatte en onder controle probeerde te krijgen.

‘Shania, aangezien de heren het welkomstdrankje kennelijk niet willen, mag je de gasten een cocktail aanbieden,’ zei ze tegen het dienstmeisje. Ze glimlachte vriendelijk naar de gasten in de safaribus die van de verhoogde stoelen kwamen en met hulp van de chauffeur uitstapten. ‘En jij begeleidt ze naar hun tenten, Thabo. Ze willen zich beslist op de avondsafari en het diner voorbereiden. En serveer de thee bij wijze van uitzondering bij de tenten. Als meneer Zoeloe vraagt waarom dat is, kun je hem vertellen dat ik die instructie gegeven heb.’

Inmiddels hadden de kinderen in de gaten dat Ivory terug was en ze renden vrolijk naar haar toe.

‘Mama, we hebben gehinkeld! Ik ben veel sneller dan Hope,’ zei het meisje in het linnen jurkje dat op blote voeten liep.

De vrouw boog zich naar de kinderen toe – ze waren beiden een jaar of vijf – en trok de kleding van het meisje met de hoed recht. Een klein stukje huid was onbedekt geweest.

‘Ik vind dit helemaal niet leuk,’ zei het meisje. ‘En die schoenen... Ik wil net als Ebony op blote voeten hinkelen...’

Ivory Edgumbe streek één meisje over het haar en streelde de schouder van het andere meisje. ‘Laten we morgen na zons-
ondergang nog een keer gaan hinkelen. Dan ben ik de scheids-
rechter. Vandaag heb ik helaas geen tijd. Ik moet me om de
nieuwe gasten bekommeren.’

De meisjes knikten.

‘Maar dan moet Ebony mijn kleren dragen en draag ik alleen een shirt en een korte broek,’ zei Hope.

‘We zullen het zo eerlijk mogelijk doen,’ beloofde de jonge vrouw. ‘En nu is het tijd voor jullie om naar binnen te gaan.’ Ze richtte zich tot de Masai die op haar dochtertjes had gelet. ‘Inaya, geef de meisjes iets te eten, breng ze daarna naar bed en lees ze een verhaaltje voor als ik er niet aan toekom. Ik moet me nu met deze heren bezighouden.’

Ailbert Edgumbe zag dat ze naar hem en zijn zoon glimlachte, maar dat leek zakelijk, misschien zelfs gedwongen.

‘Zo, meneer Edgecumbe,’ zei Ivy uiteindelijk tegen hem. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ailbert, lieve Ivory. We zijn zwager en schoonzus, dus denk ik niet dat het gepast is om me “meneer Edgecumbe” te noemen.’

Ivory schudde haar hoofd. ‘We wáren zwager en schoonzus,’ zei ze. ‘Mijn echtgenoot Adrian is jaren geleden tijdens de oorlog gesneuveld. Heeft niemand u daarvan op de hoogte gebracht?’

‘We hebben inderdaad een brief gekregen,’ antwoordde Ailbert. ‘En recentelijk hebben we bijzonder onaangename roddels gehoord. Geruchten waarvan ik vond dat ik moest uitzoeken of ze op waarheid berusten. Er wordt gezegd dat je onze familie te schande maakt, Ivory.’

Ze schrok zichtbaar van de onverwachte aanval, maar herstelde zich snel. ‘Op welke manier, meneer Edgecumbe?’ vroeg ze koel. ‘En wat hebt u daar trouwens mee te maken? U woont in Schotland, nietwaar?’

‘Dat klopt,’ bevestigde Ailbert. ‘Ik ben de oudste van de familie, Adrian was mijn jongere broer. Ik ben daarmee de erfgenaam van het familiebezit in Schotland en het hoofd van de familie, dus heb ik er wel degelijk mee te maken als de weduwe van mijn broer hier in concubinaat leeft met een Afrikaan en...’

Ivory’s mond vertrok. ‘Ik ben hertrouwd,’ zei ze. ‘Dat is mijn goed recht en niemand kan me dat betwisten.’

‘Luister, je woont nog steeds op de boerderij van mijn broer,’ wierp Ailbert tegen.

‘Adrian en ik hebben Edgecumbe Farm samen opgebouwd,’ antwoordde zijn voormalige schoonzus. ‘Eerst als jachtesort, waarbij hij de safari’s leidde en ik verantwoordelijk was voor de verzorging van de gasten, wat Adrian bijzonder belangrijk vond. Meneer Sanele Zoeloe was het hoofd van de gastenverzorging. Meneer Reggie Derringer, die u al hebt leren kennen, werkte hier als jager en heeft de leiding van het resort tijdelijk op zich genomen toen mijn echtgenoot eerst voor de tijgerjacht naar

India ging en zich daarna vanwege de oorlog hij het Britse leger aansloot. Tijdens de oorlog was het resort gesloten en toen ik het na de dood van Adrian heropende, veranderde het bedrijfsconcept in safari's zonder bloedvergieten, met andere woorden: het observeren van de dieren. Meneer Zoeloe heeft me daarbij geholpen. We hebben het bedrijf na de oorlog, toen ik het geërfd had, gezamenlijk weer opgebouwd. Ik woon dus absoluut niet in de woning van uw broer, maar geef leiding aan een bloeiend bedrijf op de boerderij die ik van mijn overleden echtgenoot geërfd heb.'

'Je noemt deze meneer Zoeloe nogal vaak,' zei Ailbert geïrriteerd terwijl zijn zoon grijnsde en een handgebaar naar Reggie maakte dat maar voor één uitleg vatbaar was.

Zijn schoonzus keek met een bestraffende blik naar hem. 'Meneer Sanele Zoeloe is mijn tweede echtgenoot,' zei ze. 'We leiden het resort samen.'

'Het klopt dus,' concludeerde Ailbert afkeurend. 'Je leeft in schande. Een blanke vrouw met zo'n... kaffer...'

Ivory keek met fonkelende ogen van woede naar hem. 'Op mijn land wordt niet zo denigrerend over mijn man of andere Afrikanen gepraat. Sanele behoort tot de Zoeloe-stam. Thabo, die u verwelkomt heeft, is een Kikuyu, evenals Shania, een van onze dienstmeisjes. Inaya, de jonge vrouw die voor de kinderen zorgt, is een Masai. In de buurt van ons land bevindt zich zowel een Masai-dorp als een Kikuyu-dorp. Na een aantal geschillen leven ze vreedzaam naast elkaar, iets waar de kerstening door de katholieke missiepost absoluut aan bijgedragen heeft. Deze missiepost bevindt zich eveneens op het land van Edgecumbe Farm.'

'En de kinderen?' vroeg Lennox.

'Die zijn van Sanele en mij,' zei Ivory. Ze deed haar best om kalm te blijven. 'Ebony is onze biologische dochter en is binnen ons huwelijk geboren. We hebben Hope geadopteerd. Zoals u misschien gezien hebt, heeft ze albinisme. Dergelijke kinderen zijn niet gewenst bij de stammen. Meestal worden ze

meteen na de geboorte gedood. Een van de missiezusters heeft Hope gered en wij hebben haar onder onze hoede genomen. Nu weet u alles over ons en is het uw beurt om te vertellen waarom u hier bent.'

'Dat heb ik al gezegd,' zei Ailbert. 'Ik ben van plan de eer van mijn familie te redden, die jij in de ogen van alle fatsoenlijke burgers van deze kolonie besmeurt door met een Afrikaanse man samen te leven. Jullie kunnen niet getrouwd zijn. Dat staat de Kroon niet toe.'

Ivory vertrok haar gezicht. 'Dan bent u verkeerd geïnformeerd, meneer Edgumbe. In Kenia is het huwelijk tussen Afrikanen en Engelsen niet verboden. Het is alleen ongebruikelijk en zoals u zelf al zegt, niet populair onder de kolonisten. Daarom zijn we ook niet getrouwd door een anglicaanse geestelijke, maar heeft een katholieke pater van de missiepost ons in de echt verbonden. Om die reden hebben we ons allebei tot het katholieke geloof bekeerd en de kinderen zijn in de katholieke kerk gedoopt. Ik kan u de documenten laten zien, hoewel ik nog steeds van mening ben dat u daar niets mee te maken hebt. Misschien kunt u nu in het kort vertellen wat u van me wilt, dan kan ik me daarna weer aan mijn gasten wijden. U bent blijkbaar op vakantie of hebt een morele missie...' – ze lachte spottend – '... maar ik heb een tentenkamp vol gasten.'

Ailbert keek een hele tijd naar haar. 'Ik ben van mening dat de reputatie van mijn schoonzus me wel degelijk aangaat, vooral omdat je je op zo'n schandalige manier gedraagt dat er tot in de verste uithoeken van Schotland over gepraat wordt. Ik ben hiernaartoe gekomen om de waardigheid van mijn broer in ere te herstellen. Ik eis dat je dit zogenaamde huwelijk met een zwarte man beëindigt en samen met mij terugkeert naar Schotland om je daar als een respectabele weduwe te gedragen. Je kunt natuurlijk ook naar je ouderlijk huis in Londen terugkeren.'

Ivory lachte. 'Dat is een grapje, nietwaar?' zei ze. 'Meneer Edgumbe, misschien ben ik nog niet duidelijk genoeg geweest,

maar ik ben hertrouwd en leid een safarilodge. Wie zou dat volgens u moeten overnemen als ik naar Schotland verhuis?’

Ailbert bleef serieus. ‘Mijn zoon Lennox is een goede jager,’ zei hij. ‘Ik ben ervan overtuigd dat hij het bedrijf in de geest van zijn oom zal voortzetten. Met de steun van meneer Der-ringer...’

Ivory legde haar hand op haar voorhoofd. ‘Het spijt me, maar u bent niet goed bij uw hoofd. Ik praat ook niet verder met u, omdat ik mijn tijd daarmee verspil. En jij, Reggie... Als je de volgende keer ongenode gasten mee wilt nemen, bel dan van tevoren. Doe de hartelijke groeten aan je ouders. Zwager Ailbert en neef Lennox, blijf voortaan uit de buurt van mijn lodge.’

Ze wilde weglopen, maar Ailbert hield haar tegen. ‘Zo gemakkelijk gaat dat niet, Ivory,’ zei hij dreigend. ‘Je hoort van ons. Als je niet vrijwillig meewerkt, dan nemen we juridische stappen. Ik wens je nog een fijne dag.’

2

Ivory, die door bijna iedereen Ivy werd genoemd, liep geïrriteerd door Ailberts bedreigingen de veranda van het woonhuis op, waarvandaan ze de luxe, elegante safaritenten waarin de gasten slapen kon zien. Daar was Sanele nu en ze wilde niets liever dan hem meteen vertellen over de ontmoeting met haar ex-zwager en zijn zoon. Toch dwong ze zichzelf kalm te blijven; de gasten mochten niets merken van de onrust die ze voelde. Ivy haalde diep adem en liep naar binnen om naar de meisjes te gaan. Misschien kon ze hun zelf een verhaaltje voor het slapengaan voorlezen. Daarna was het tijd om de nieuwe gasten tijdens hun eerste lange safaritocht te begeleiden.

Terwijl Sanele toezicht hield op de voorbereidingen voor het feestelijke welkomstdiner, liet Ivy de gasten in de safari-auto's stappen terwijl ze probeerde kalm te worden. Dat lukte bijna altijd in de bush. De rit over de uitgestrekte savanne met de bergen op de achtergrond en de aanblik van de giraffen, zebra's, gazelles en wrattenzwijnen die ze aan haar gasten wilde voorstellen, fascineerde haar na alle jaren in Afrika nog steeds.

Er waren geen hekken; het land dat bij de boerderij hoorde strekte zich over duizenden hectaren uit, waardoor de dieren zich niet bewust waren van de grenzen. Ze leefden in Kedong Valley net zoals in het wild, maar waren beschermd tegen jagers en stropers. Dat zorgde ervoor dat ze meer op hun gemak waren in de buurt van mensen dan dieren waarop werd gejaagd. Ivy was gelukkig toen er tijdens de excursie in de schemering neushoorns en uiteindelijk zelfs een leeuwenfamilie verschenen.

De safarigasten kwamen onder de indruk van het observeren van de dieren naar de boerderij terug en dronken een sundowner terwijl Ivy zich snel omkleedde voor het diner. Pas toen ze in een elegante jurk bij de tenten arriveerde, waar het diner

al was opgediend, zag ze Sanele weer. Zoals altijd klopte haar hart een beetje sneller toen ze zijn slanke gestalte in het mooie butleruniform zag. Hij glimlachte naar een oudere vrouw en schonk met rustige, behendige bewegingen een glas portwijn voor haar in terwijl hij grapjes met haar maakte. Zijn donkere ogen begonnen te stralen toen hij Ivy ontdekte, maar hoewel ze ervan overtuigd was dat ze haar emoties onder controle had, zag hij onmiddellijk dat er iets aan de hand was. Zijn blik vertroebelde.

‘Is er iets misgegaan tijdens de safari?’ vroeg hij zachtjes terwijl hij haar een aperitief aanbood.

Ivy voelde zich meteen kalmer worden nu ze zijn rustige, donkere stem hoorde.

‘Het lijkt erop dat iedereen heel tevreden is.’

Ivy dwong zichzelf om naar hem te glimlachen. ‘Dat waren ze inderdaad. Het heeft niets met de gasten of de kinderen te maken. We bespreken het vanavond, oké?’

Sanele knikte en streekte haar arm licht. Meestal wisselden ze geen liefkozingen uit in het bijzijn van de gasten en ze hadden ook geen tijd voor een vertrouwelijk gesprek. De gasten liepen met hun glazen in de hand naar Ivy toe. Ze verwachtten een charmante gesprekspartner en een perfecte service, waarvoor Sanele verantwoordelijk was. De Afrikaan was opgegroeid in het huis van een witte plantage-eigenaar wiens vrouw de schijnbaar ouderloze jongen tijdens een bezoek aan een Zoeloe-dorp in Zuid-Afrika had ontdekt, waarna ze zich over hem had ontfermd. Zolang het jongetje schattig was, had ze het verwend alsof het een huisdier was en had ze hem kleding van kleurrijk fluweel en zijde laten dragen, als een figuur uit een sprookjesboek. Het amuseerde haar om hem te leren lezen, maar dat was maar van heel korte duur geweest. Daarna had hij zichzelf leren lezen en schrijven. Toen haar belangstelling voor hem verdwenen was, had hij taken in de huishouding op zich genomen en had het beroep van butler vanaf de basis geleerd. Tussen het werk door las hij boeken uit de bibliotheek

van de plantage-eigenaar en op die manier had hij een brede algemene kennis gekregen.

Helaas had Sanele niets aan die kennis toen de plantage-eigenaar en zijn vrouw naar Engeland terugkeerden en hij een andere baan moest zoeken. Niemand wilde een Afrikaanse butler, hoe vloeiend en verfijnd zijn Engels ook was. Uiteindelijk had hij werk gevonden bij een bedrijf dat safari's organiseerde en waar Adrian Edgecumbe als jager werkte. Ze werden beiden verliefd op Ivy, die samen met haar vader deelnam aan een van de jachtreizen. Ze was nog heel jong toen ze op de avances van Adrian inging en had helemaal niet gemerkt dat Sanele gevoelens voor haar had. Toen ze uiteindelijk naar Adrians boerderij vertrok omdat ze met hem zou trouwen, ging Sanele met haar mee om bij de opbouw van het jachtresort te helpen. In die tijd werd Sanele steeds meer een vertrouweling van haar. Hij vertelde haar telkens weer dat hij die tijd niet had willen missen, ook al had het nog jaren geduurd voordat Ivy besepte dat ze van Sanele hield.

‘Kunnen het geen bedriegers zijn?’ vroeg hij toen ze zich eindelijk in het woonhuis hadden teruggetrokken en Ivy over het bezoek van de Edgecumbes had verteld.

Tijdens het diner was ze opnieuw ongerust en onzeker geworden en nu troostte Saneles aanwezigheid haar. Ze schudde haar hoofd ontkennend bij wijze van antwoord op Saneles vraag. ‘Nee, ik ben me dood geschrokken toen ik Lennox zag. Hij lijkt sprekend op zijn oom Adrian. Dat kan geen toeval zijn.’

‘Hij is waarschijnlijk de jongere zoon,’ overwoog Sanele. ‘Er wacht hem geen erfenis in Schotland en zijn vader kwam blijkbaar op het idee dat de boerderij in Afrika iets voor hem kon zijn en nu probeert hij zich het jachtresort onrechtmatig toe te eigenen.’

‘Wat kan hij volgens jou doen?’ vroeg Ivy zenuwachtig. ‘Ik ben de wettige erfgename, ook al is de rechter het misschien niet eens met de manier waarop wij hier leven, maar toen we

trouwen was Adrian al jaren dood.’

Sanele knikte geruststellend, hoewel zijn gezicht dezelfde, hopelijk irrationele, angst weerspiegelde als dat van Ivy. ‘Hij kan helemaal niets doen,’ concludeerde hij. ‘De boerderij is van jou en we hebben een geldige huwelijksakte. Je hoort zonder enige twijfel bij mij. Hij kan je niet tegen je wil meenemen naar Schotland, hoe graag hij zijn zoon ook een lucratieve erfenis wil geven. Volgens mij hoef je niet bang te zijn.’

De dagen erna deden ze beiden hun best om niet bang te zijn of in elk geval de ander niets van hun angst te laten merken. Dat was niet moeilijk, omdat het veel werk was om de safarigasten tevreden te houden. Gelukkig stonden de gasten niet negatief tegenover de diversiteit in hun gezin. Ze hingen hun relatie echter ook niet aan de grote klok. Ze hadden de naam van de boerderij niet aangepast toen Ivy’s naam van mevrouw Edgecumbe in mevrouw Zoeloe veranderde. Voor de gasten was ze nog altijd miss Ivy, de charmante gastvrouw, en ze kenden Sanele als meneer Zoeloe, de beleefde manager en butler. Ze kwamen nauwelijks in aanraking met de kinderen, aangezien het leven van de gasten zich voornamelijk in en rond de tenten afspeelde; alleen de thee werd voor aanvang van de avondsafari in de hal van het hoofdgebouw geserveerd. Ze zagen Hope en Ebony dus niet vaak en als dat gebeurde vonden ze de meisjes schattig. Er werden meer vragen gesteld over de zeldzame huidskleur van Hope dan over de afkomst van de kinderen. Veel gasten, die uit alle hoeken van de wereld kwamen, realiseerden zich niet eens dat het de dochters van Ivy en Sanele waren.

Dat gold echter niet voor de witte kolonisten in Kijabe, een klein stadje aan de rand van Kedong Valley, en in Nairobi. Zij verachtten Ivy sinds ze openlijk voor Sanele had gekozen. Ze kreeg geen uitnodigingen voor sociale evenementen meer en toen Ebony werd geboren verminderde het geroddel over het jonge gezin niet. Het was heel goed mogelijk dat de geruchten Engeland en Schotland inderdaad hadden bereikt. Veel kolo-

nisten kwamen uit grote, bekende families in het koninkrijk, ze waren welgesteld en reisden graag waardoor er een levendige uitwisseling tussen de koloniën en de thuislanden van de kolonisten was.

Ivy en Sanele trokken zich daar weinig van aan. Hun safarigasten boden hun voldoende stimulans en amusement en de kinderen zouden als ze daar de leeftijd voor hadden naar de missieschool gaan. Voorlopig hadden ze genoeg aan elkaar en hadden ze geen behoefte aan speelkameraadjes. Ivy en Sanele juichten dat toe omdat ze vanwege Hope altijd een beetje bang waren. Het bijgeloof met betrekking tot personen met albinisme was wijdverbreid in Afrika en een kind met albinisme liep het risico om ontvoerd en vermoord te worden teneinde de lichaamsdelen voor verschillende ‘wondermedicijnen’ te kunnen gebruiken. Tovenaars en genezers betaalden daar veel geld voor. Sanele had al zijn spaargeld gebruikt om Hope van haar ouders te kopen en haar op die manier te beschermen tegen dit lot. De Masai, de stam waarin ze was geboren, aanvaardden dat dit was gebeurd en de Kikuyu, die in een dorp vlak bij Edgecumbe Farm woonden, durfden het kind niets aan te doen. Ivy was Mama wa Wanyama voor hen, wat ‘Moeder van de dieren’ betekende, en ze vereerden haar op een bijna mythische manier. De Kikuyu vertrouwden erop dat Ivy de demonische krachten die met een kind zoals Hope werden geassocieerd, kon bedwingen. ‘Ik geloof niet dat iemand het lef zou hebben om dit kind te stelen,’ had Sanele tegen haar gezegd tijdens de regenachtige nacht waarin hij de pasgeboren baby naar haar toe had gebracht. ‘Niet zolang het bij de blanke missus woont.’

Ivy wilde er niet aan denken wat het verlies van de boerderij voor haar gezin zou betekenen, maar ze had nachtmerries waarin ze Ailbert Edgecumbe zijn dreigement telkens weer hoorde uiten en toen ze zichzelf wilde geruststellen door de huwelijksakte en de geboortecertificaten van de kinderen te bekijken, vond ze de documenten op Saneles bureau. Hij maakte zich dus ook zorgen.

Twee weken na het bezoek van de Edgecumbes, vlak na Kerstmis 1926, ontvingen ze een brief van de rechtbank in Nairobi. Sanele nam hem mee toen hij in Kijabe was geweest en Ivy werd doodsbang toen ze het adres op de envelop zag: MEVROUW IVORY EDGECUMBE.

‘Wat... wat kan dit zijn?’ vroeg ze toonloos.

Sanele nam haar mee naar de kamer naast de ontvangsthal, die Ivy als kantoor gebruikte, sloot de deur en liep naar de buffetkast om een glas cognac voor haar in te schenken. Dat deed hij altijd als Ivy verontrustend nieuws kreeg.

‘Open hem,’ zei hij zachtjes. ‘De brief heeft tijdens de rit hiernaartoe bijna een gat in mijn zak gebrand.’ Het duurde ruim een uur om van Kijabe naar de boerderij te rijden.

Ivy’s handen trilden zo hevig dat ze de envelop nauwelijks kon openen. Ze begon te lezen en werd lijkbalek. ‘We hebben hem onderschat,’ zei ze. ‘Dit... dit is zo ontzettend doortrap.’

Sanele raapte de eerste pagina van de brief op, die Ivy op de vloer had laten vallen. De rechtbank in Nairobi deed Ivy mee dat Ailbert Edgecumbe een verzoek had ingediend om de door haar aangevraagde verklaring van overlijden van zijn broer Adrian nietig te laten verklaren.

Ivy had inmiddels verder gelezen. ‘Zowel hij als zijn zoon Lennox heeft onder ede verklaard dat ze Adrian Edgecumbe ongeveer een jaar geleden nog in Schotland gezien hebben. Meneer Edgecumbe’s oudere zoon, zijn vrouw en dochter, alsmede het personeel op zijn landgoed zijn eveneens bereid een verklaring onder ede af te leggen,’ herhaalde ze de inhoud van de brief.

Sanele fronste zijn voorhoofd. ‘Is Adrian in Schotland geweest? Na al die jaren? Waarom is hij dan niet naar de boerderij teruggekomen? Waarom heeft hij geen contact met je opgenomen?’

Ivy bestudeerde de verklaring van haar voormalige zwager die aan de brief was toegevoegd. ‘Hij heeft blijkbaar lange tijd met ernstig hoofddoel in een ziekenhuis gelegen. Niemand

herkende hem daar en hij herinnerde zich zijn naam niet. Toen hij was hersteld, keerde hij naar de boerderij terug en ontdekte tot zijn ontzetting dat zijn vrouw hem met een zwarte huis-knecht bedroog. Diep teleurgesteld en gekwetst is hij zonder zich bekend te maken vertrokken en is hij over de hele wereld gereisd, tot hij een jaar geleden bij zijn familie in Schotland opdook.’

‘Diep teleurgesteld en gekwetst? Adrian Edgecumbe?’ Sanele schudde zijn hoofd. ‘Hij zou me vermoord hebben als hij ons betrap had, en jou waarschijnlijk ook.’ Hij wreef over zijn voorhoofd. ‘Dit gelooft niemand.’

Ivy keek hem wanhopig aan. ‘Alleen iemand die het maar al te graag wil geloven,’ zei ze. ‘En dat zou voor onze gouverneur en zijn rechters kunnen gelden. Ze vragen me om commentaar te geven en gaan de documenten waarop Adrians overlijdensakte gebaseerd is opnieuw bekijken.’

‘Dat zijn er helaas niet veel,’ merkte Sanele bezorgd op. De beslissing van de rechtbank was in principe gebaseerd op de verklaring van een oude vriend, majoor Wiltshire, met wie hij samen in de oorlog had gevochten. ‘Ze hoeven niet eens te suggereren dat de majoor gelogen heeft. Hij kan tenslotte gezien hebben dat de *bwana* door een kogel geraakt is, waarna hij aangenomen heeft dat hij dood was.’

‘Toch moet hij opnieuw getuigen,’ zei Ivy. Haar ontzetting maakte langzamerhand plaats voor strijdlust. ‘Kunnen we niets doen om de verklaringen van de Edgecumbes te weerleggen? Er moeten verslagen van de gewonden zijn. En bij geheugenverlies wordt toch geprobeerd om de soldaat te identificeren? We moeten de rechtbank dwingen om Adrian als getuige op te roepen. Als hij nog leeft, moet hij verschijnen.’

‘Waar beweren ze dat hij nu is?’

Ivy las verder. ‘Volgens Ailbert heeft hij zich opnieuw teruggetrokken omdat hij geen ophef wil. De familie was echter van mening dat ze de zaak niet zomaar kon laten rusten en het familiehoofd is daarom naar Edgecumbe Farm gereisd om

de situatie in ogenschouw te nemen. De omstandigheden op de boerderij hebben hem ervan overtuigd dat er een eind aan gemaakt moet worden. En daar staan we nu.'

'Als hij gelijk krijgt, dan heeft hij uitstekend werk geleverd,' zei Sanele langzaam. 'Dan raken we niet alleen de safarilodge kwijt, maar is ons huwelijk eveneens ongeldig en is Ebony een onecht kind.'

Ivory lachte verbitterd. 'Ebony wordt daardoor een Edgecumbe. Dat is waarschijnlijk het enige waaraan Ailbert niet gedacht heeft. Als Adrian niet dood is, dan ben ik nog steeds met hem getrouwd en is Ebony dus een wettig kind. Het kind van Adrian.'

Sanele glimlachte. 'Het vaderschap kan heel eenvoudig weerlegd worden,' mompelde hij. 'Maar dat is niet het ergste. We hebben Hope ook nog...'

'Die is vogelvrij als we de boerderij moeten verlaten.' Ivory werd bleek. 'De gouverneur of de rechter of wie hier ook over beslist, moet aan onze kant staan. Dat móét gewoon.'

Sanele zuchtte. 'Ik denk dat we een advocaat nodig hebben. En misschien kun je contact opnemen met je zwager. Hij werkt toch bij de regering in Mombasa? Hij kan navraag doen en de patiëntendossiers van de militaire ziekenhuizen opvragen.'

Ivy trok haar wenkbrauwen op. Ze verwachtte niet veel hulp van Jeffrey Olden-Carmichael, de echtgenoot van haar zus Rosamond. Het contact tussen hen was verbroken nadat was gebleken dat ze een kind van Sanele verwachtte, hoewel hun relatie daarvoor ook al niet goed was geweest.

'Ik kan het proberen,' zei ze. 'We moeten er alles aan doen om dit dreigende gevaar voor de kinderen en voor ons te voorkomen.'

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

De Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

Eerste druk augustus 2024
Dit is het tweede deel in de Ivy-serie

Oorspronkelijke titel *Ein kleines Stück von Afrika. Hoffnung*
Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG
Copyright © 2023 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagbeeld vrouw: © Richard Jenkins Photography, achtergrond:
Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 6990 8
ISBN e-book 978 90 261 6991 5
ISBN luisterboek 978 90 261 6992 2
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.